

Ystäväkirje 1/2018
Liisa ja Antti Saarenketo
Uganda, Gulu

Terveiset Gulusta.

Kirjoitan (Liisa) tätä kirjettä uudesta ”asemapaikastamme” Gulusta. Lähdimme Suomesta tammikuun lopussa. Jätimme taaksemme kauniin lumisen pakkasmaiseman ja saavuimme Ugandan kuumaan ja kuivaan ilmastoon. Olemme nyt asettuneet tänne Gulun kaupunkiin, joka sijaitsee Pohjois-Ugandassa. Kenian ja Etelä-Sudanin jälkeen eteemme on avautunut meille vielä vieraalta tuntuva maa. Tässä vaiheessa voisi sanoa, että tämä kolkka on monella tavalla osoittautunut Kenian ja Etelä-Sudanin välimaastoon. Ilmasto täällä Ugandan pohjoisosassa on kuumempi kuin Keniassa, mutta ei ihan niin kuuma kuin Etelä-Sudanissa. Tosin nyt kuivana aikana lämpötila on ollut päivisin +36 - +38 asteen tienoilla. Kanssakäymisessä ihmisten kanssa näen jonkin verran eroja, puheissa ja tavoissa. Onhan totta, että joka maassa, niin Afrikassakin, on jokaisella maalla oma kulttuurinsa, kielensä ja tapansa. Niihin varmasti vielä tulemme monesti törmäämään. Gulussa ihmiset puhuvat Acholin kieltä, mutta monet myös englantia.

Tähän asti olemme kuitenkin voineet hyvin ja saaneet olla terveinä. Jumalaan turvaten ja hänen varassaan on hyvä aloittaa jokainen uusi päivä.

Työmme tulee siis jatkumaan Etelä-Sudanista sotaa paossa olevien ihmisten keskellä pakolaisleireillä, jotka sijaitsevat Pohjois-Ugandassa, lähellä Etelä-Sudanin rajaa. Pikku hiljaa on kalustettu, jälleen kerran, tyhjää ”pesäämme”. Gulun kaupungista huonekaluja on vaikea löytää kaupoista, joten kaikki on hankittu katujen varsilta tai tilattu puusepiltä. Ei ihan priima laatuista, mutta kun katselee ympärilleen, ihan hyvää. Enää on vaatekaappi saamatta.

Vettä on hanasta tullut, mutta usean tunnin sähkökatkoja on ollut päivittäin. Alkuamme täällä on haitannut vain auton puute. Saimme reiluksi viikoksi kirkon auton Etelä-Sudanista käyttöömmee, joka sitten seisoikin suurimman ajan korjaamolla. Kuntoon tultua se palautettiin takaisin Jubaan. Toivomme saavamme auton Kampalasta lähiaikoina.

Jonkun kerran olemme kuitenkin päässeet käymään lähimmällä Bweyalen pakolaisleirillä, jossa Antti on saanut saarnata kahdessa jumalanpalveluksessa. Sinne on täältä Gulusta noin kahden tunnin ajomatka. Toisille leireille mentäessä vaatii se aina muutaman päivän yöpymisiä joissain lähikylissä. Ugandan hallitus on tiukentanut ulkopuolisten pääsyä leireille, joten monia lupa-asioita on myös jouduttu hoitamaan.

Bweyalen pakolaisleirillä olen saanut puhua muutaman kerran naisten kanssa. Onhan suurin osa leiriläisistä naisia ja lapsia. Olosuhteet leireillä ovat heille rankat ja puutetta on paljon. Ruoka ja vesi eivät tahdo riittää ja se on lisäksi hyvin yksipuolista. Monien miehet ovat jääneet Etelä-Sudanin puolelle. Kaiken tämän lisäksi mieliä painaa tietoisuus pakolaisuudesta, väliaikaisuudesta ja huoli lasten tulevaisuudesta. Lisäksi

surua tuottaa sodassa kuolleet omaiset ja epätietoisuus monien läheisten katoamisesta.

Olosuhteet Etelä-Sudanin puolella ovat kuitenkin vieläkin vaikeammat. Ainakaan toistaiseksi ei ole näköpiirissä turvallista paluuta kotiseuduille.

Viisautta, voimia ja johdatusta tarvitsemme tässä työssä. Haasteet ovat isot ja odotukset suuret. Pieneksi taas jälleen kerran saa itsensä kokea. Tänne on kuitenkin Jumala tuonut, siis jotakin varten, minutkin.

Eilen saimme lukea uusimpia Unicefin tilastoja Etelä-Sudanista; Tällä hetkellä maan 12 milj. ihmisestä joka toinen on nälissään. Yli 4 milj. ihmistä on joutunut jättämään kotinsa. Lisäksi 19.000 lasta on värvätty armeijaan ja monet

pakolla. Noin 3000 lasta asuu Juban (pääkaupunki) kaduilla. Noin 72% lapsista on poissa koulusta. Kymmeniätuhansia ihmisiä on kuollut. Järkyttävää luettavaa, eikä totta. Miten paljon kärsimystä tämä kaikki pitää sisällään.

Kirkon ja lähetysten haasteet

Kirkolla, ja sitä kautta myös meillä lähetystenä ei ole näiltä kulmilta haasteita puuttunut. Kolme eri maata, Etelä-Sudan, Sudan ja Uganda. Noissa kahdessaakin maassa on yllin kyllin työtä. Sitten vielä tämä suunnaton määrä ihmisiä, joiden kohtalona on asua pakolaisleireillä. Kaikki nämä maat saman luterilaisen kirkon työkenttänä. On siinä

kirkon johdolla tekemistä. Onneksi teemme työtä Herran varassa, Kaikkivaltiaan Jumalan. Hän toimii kansojen ja yksittäisten ihmisten parissa. Jätän kaikki nämä haasteet rukouksissa myös teidän kannettavaksenne. Kiitos rukouksista, kiitos, että olet mukana tässä työssä. Kiitos tuestasi. Kiitos, että olet lukenut kirjeemme tänne saakka.

Olet varmaan huomannut, että monilla kristillisillä järjestöillä on taloudellisesti tiukkaa. Niin myös omalla järjestöllämme

Sleyllä. Sen joudumme huomioimaan myös työskennellessämme täällä lähetyskentällä. Vaikkapa tänään, kun koetamme hankkia työhömmme autoa vähentyneillä määrärahoilla. Haluan vedota sinuun, työmme on yhteistä, teemme sen Herralle ja sitä kautta ihmisten iankaikkiseksi parhaaksi. Kun Herra sinua siunaa, anna sen kanavoitua eteenpäin.

Voimia ja Siunausta

Liisa ja Antti Saarenketo

RUKOUSAIHEITA:

- Rauhaa Etelä-Sudaniin ja Nubian maakuntaan
- Pakolaiset ja heidän kotinsa.
- Ugandan leireillä alkanut työ. Asettautuminen Ugandaan.
- Pakolaisleireillä olevat kristittymme
- Kirkon työntekijät Etelä-Sudanissa, Sudanissa ja Ugandassa
- Varielusta ia iohdatusta matkoille

LÄHETYSKANNATUS / Saarenketojen työn tukemiseen SLEY:n tilille Sampo: 800015-779195, IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC:DABAFIHH viitenumera: 10078 89200 32001 06517 (tai, jos haluat henkilökohtaisen viitenumeron jolloin kannatuksesi näkyy myös seurakuntasi lähetykskannatuksena.) Viitenumeron saat SLEY:n toimistosta: Anna Poukka (09) 251 39 220 tai anna.poukka@sley.fi

Keräyslupa 2017-2021: Poliisihallituksen 31.1.2017 myöntämän keräyslupan RA/2017/100 mukaisesti Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys ry voi kerätä varoja 31.1.2017-31.12.2021 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta julistus-, opetus- ja diakoniatyöhön kotimaassa sekä yhdistyksen lähetyskohteissa ulkomailla.